

Cataclisme economice care zguduie lumea “Populatia” va distruge omul ?

Motto: “In anul 3000 Terra este in pericol
sa aiba 1,5 locuitori pe cm² de uscat”.

Jean Guiffan

Conferinta O.N.U. de la Cairo asupra populatiei si dezvoltarii, desfasurata in 1994, manifestare “*pierduta*” mai tot timpul in hatisurile aproape fara de sfarsit al problemelor privind avortul si planificarea familiala, a rezervat putina vreme dezbaterii si concluzionarii – prin solutii fezabile – a unor probleme ale dezvoltarii si ale asigurarii resurselor economice, resurselor pentru viata necesare populatiei.

Ceea ce a facut ca mediatizarea atat de intensa inaintea desfasurarii sale, a acestui eveniment, comentariile de presa ce relevau sperantele opiniei publice in rezolvarea unor mari si esentiale semne de intrebare din domeniul atat de sensibil al evolutiei populatiei pe Terra – mediatizari si sperante grabit afirmate si nesustinite de fundamentari prealabile riguroase – sa coboare barut intr-un con de umbra si de indiferenta. Un con de umbra si indiferenta nociv cu deosebire prin raportarea la o realitate umana scapata efectiv de sub control. Si dintr-un astfel de unghi, tot mai mult, precum “*nefiinta intruchipata*” a lui Hamlet “*domina castelul*” de la Helsingor, problemele populatiei ar putea fi “privite” cu o meritata superioritate de acela ale carui consideratii si profetii, iata, din pacate, nu intarzie sa se implineasca: preotul-economist-demograf Thomas Robert Malthus.

Remarcam de altfel, ca inca in secolul al II-lea e.n. Roma avea peste 1,1 milioane locuitori, in sec. I i.e.n. Alexandria numara 700 mii de locuitori, ca Seleucia si Pataliputra numarau in sec. al III-lea si al IV i.e.n. 600 mii si respectiv 500 mii locuitori. Siracusa, vestitul Babilon, Antiohia, Cartagina cu peste 2000 de ani in urma numarau mai multe sute de mii de locuitori. Daca in perioada 1810 – 1885, Londra, Parisul, New York-ul, Berlinul si Viena au atins 1 milion de locuitori, Angkorul, Hancijoul sau Pekinul (azi Beijing-ul), au atins aceasta cifra intre secolele al X-lea si al XII-lea. Inconstienta unor pretentii ale epocii moderne – dupa care numai in aceasta epoca s-ar concentra in mod absolut temeuri ale urbanizarii, ale civilizatiei umane dar si ale suprapopulatiei – este relevata si de faptul ca abia in secolul al XVIII-lea orasul de renume, de traditie al Europei centrale, care este Berlinul, reusea sa depaseasca ca populatie numarul de locuitori pe care il avea cunoscutul si asiaticul Uruk cu 4500 de ani in urma. Demografii apreciaza ca intre inceputul epocii neolitice si mijlocul secolului al XVII-lea, populatia lumii a crescut de la 100-120 milioane la 500 milioane, ajungand la un miliard de oameni spre 1840, 2 miliarde in 1930, peste 4 miliarde in mai putin de cinci decenii mai tarziu. Aceasta inseamna ca pentru dublarea populatiei lumii intre epoca neolitica si debutul erei noastre au fost necesare mai multe milenii, pe urma circa 17 secole, doua secole pana in 1840, mai putin de un secol pana in 1930, apoi mai putin de cinci decenii etc., - prognoze mai mult sau mai putin fanteziste indicand ca daca populatia lumii va continua sa creasca in ritmul actual, in anul 3000, pe decimetrul patrat de uscat, se vor inghesui (cum vor putea oare?)...15 locuitori. Este o certitudine ca numarul actual al populatiei este realmente ridicat in raport cu productia actuala a Terrei in domeniul hranei, habitatului si muncii. Tot o certitudine este faptul ca, in pofida unor promisiuni spectaculoase, actiunile care ar putea indrepta cate ceva sunt si

greu proiectate si greu antamate, si greu desfasurate si greu – mult mai greu – finalizate. Nu discutam acum cauzele in acest sens. Poti da insa perfecta dreptate cercetatorului american Dennis L. Meadows, autorul – alaturi de sotia sa si inca doi colegi – celebri lucrari “*The Limith of Growth*”, publicata in 1972 sub egida nu mai putin celebrului “*Massachusetts Institute of Technology*”, volum care a socat o intreaga lume facand-o din euforica, reflexiva. Profesor si cercetator, acum, la Universitatea New Hampshire, Dennis L. Meadows – alaturi de alti doi colegi – a publicat, nu cu multi ani in urma, o lucrare – urmare a cartii din 1972: “*Beyond the Limith*”. In acest volum, mai pesimist ca primul, se afirma referitor la crestere, la dezvoltare, implicit la fenomenele demografice respective: “*noi incercam o crestere fizica pe o planeta finita. Aceasta crestere va fi intrerupta inca din timpul vietii noastre*”. Meadows si grupul sau previzioneaza un veritabil colaps ecologic care – pe cai dure, prin “rupturi” dureroase – va genera incetarea cresterii populatiei mondiale. Oricum, si ca “populatie” si ca “indivizi”, ne asteapta, se pare, zile grele...

...Catastrofa “populatiei”. Cele prezentate pana acum ne indrituiesc sa o consideram cu un grad ridicat de certitudine. Cu urmatoarele precizari: a) se va desfasura – daca deja nu se desfasoara – pe un interval mare de timp, pe termen lung; b) va fi – sau este deja – caracterizata de aspecte, expresii, infatisari atipice, indirecte, mascate; c) se va declansa – daca nu este deja declansata – din locuri diferite; d) declansarea si efectele ei sunt sau vor fi locale ca geneza si globale ca intindere; e) va afecta – sau deja afecteaza – aglomeratiile umane, dar si locul unde densitatea pe kmp. de suprafata a Terrei este redusa. Desigur, pot fi si alte concluzii sau pot fi infirmate cele aratate mai sus. In oricare din situatii inasa, capata mai mult valoare de referinta ceea ce un mare cercetator afirma mai demult, cam asa: “*Nu mi-e teama de ceea ce nu stiu. Mi-e teama mai mult de ceea ce stiu si (doar) cred ca este bine*”...